

Svensk provskrift.

Greta Anckers.

Vårterminen 1908.

Klass VIII.

19a

Tankar vid slutet av min skoltid.

Det är helt ofrivilligt en hel
här av tankar, som söka sig på en, då man
så här tänker tillbaka på sin nu snart
flydda skoltid. Det är glada tankar, vemodiga
och sorgsna tankar, men också röster och tankar
om lycka och glädje där ute i världen. Ack,
nog är det vemodigt att tänka sig, att endast
tre-tion dagar återstå, och sedan är skolan
slut, kanske för alltid, och sedan kommer den

stora skolan, livets egen skola, som ej alltid
far så varligt fram med unga, oprövade
människor. Nog är det vemodigt att tänka
sig, att man nu snart skall skiljas ifrån
lärarinnor och kamrater, från några
kanske för alltid, skiljas från skolan
där man i nästan elva år gått och
knogat och arbetat med läxor och andra
hemarbeten; men hur skönt skall det
ej bliva nu i vinter att ej mer ha

några läser att läsa, utan få i lugn
 och ro sitta och sy inne hos föräldrarna
 om kvällarna, och språka om politik,
 böcker och kanske ibland också om
 den glada, härliga skoltiden då man
 ännu var 'liten' och kunde göra nästan
 som man ville. Och hur roligt skall
 det ej bli att om några år, eller kanske
 redan i höst, åter få träffa kamrater
 och lärarinnor och med dem gå igenom

sina glada minnen, minnen om
 gemensamma utflykter, fester och alla-
 handa upptåg, och då kommer säkert
 "minns du!" "minns du den gången?" att
 ljuda mer än en gång. Och då få vi
 liksom förr, stänga in oss i ett rum
 och berätta för varandra, ej spökhistorier
 nu, men verkliga, sanna historier om
 oss själva, och vad som hänt sedan
 skolar slutningen. Ach, nog kommer

jag allt säkna skolan mycket, och kanske

ibland även avundas systererna deras

läxor, och de av kamraterna som ha

så goda läshuvuden att de kunna

fortsätta i Seminariet och utbildas sig till

lärarinnor, och lära andra barn det-

samma som våra älskade lärarinnor

så kärleksfullt och tåligt lärt oss.